

ISRAEL JA SEURAKUNTA

Meidän pitäisi ehkä lisätä tämän lehtisen otsikkoon myös sana *Pakanakansat* Israelin ja seurakunnan rinnalle. Olemme tätä mieltä, koska Uudessa testamentissa koko ihmiskunta jaetaan juuri näihin kolmeen luokkaan. Apostoli Paavali sanoo esimerkiksi 1. Korinttolaiskirjeen luvussa 10 jakeessa 32: ”Älkää olko pahennukseksi juutalaisille, älkää kreikkalaisille älkääkään Jumalan seurakunnalle”.

Myös Apostolien tekojen luvussa 15, jakeissa 14-17 mainitaan nämä ihmiskunnan kolme luokkaa:

Seurakunta

Jumala ensi kerran katsoi pakanain puoleen ottaakseen heistä kansan nimellensä (jaa 14).

Israel

Sen jälkeen minä palajan ja pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan; minä korjaan sen repeämät ja nostan sen jälleen pystyyn (jaa 16).

Pakanakansat

Että jäljelle jääneet ihmiset etsisivät Herraa, ynnä kaikki pakanat, jotka ovat minun nimiini otetut, sanoo Herra, joka tämän tekee (jaa 17).

Apostoli Paavalikin erottaa toisistaan

juutalaiset – käsin tehty ympärileikkaus (Ef. 2:11)

pakanat – ympärileikkaamattomat (Ef. 2:11).

seurakunta – lihan ruumiin poisriisuminen eli ilman käsiä tehty ympärileikkaus (Kol. 2:11).

Yleisesti ottaen Raamattua lukevat osaavat erottaa pakanakansat Israelista ja seurakunnasta – tämä ei siis tuota ongelmia. Niinpä tässä luvussa keskitymmekin sen sijaan tarkastelemaan Israelin ja seurakunnan välistä eroa, joka on erittäin tärkeä kysymys. Ellemme ymmärrä, että nämä kaksi ryhmää ovat toisistaan täysin erilliset, se vaikuttaa merkittävästi tapaamme tulkita Raamattua, etenkin alueilla, jotka koskevat totuutta seurakunnasta ja profetiaa.

Jotta näkisimme kuinka tärkeä tämä aihe itse asiassa onkaan, meidän on hyvä lisätä ja mainita, että eräät tahot opettavat seurakunnan olevan pelkästään Israelin jatke. Näiden ihmisten mielestä ”Jumalalla on ollut yhtäjaksoisesti seurakunta maan päällä halki vuosisatojen. Israel vastasi seurakuntaa Vanhan testamentin aikana, mutta kun he eivät ottaneet vastaan Messiaasta, Jumala käänsi heille selkänsä lopullisesti. Israelilla ei ole tulevaisuutta kansana. Uuden testamentin seurakunnasta on nyt tullut Jumalan Israel, ja kaikki Israelille annetut lupaukset saavat hengellisen täyttymyksensä seurakunnassa.”

Me emme usko Raamatun opettavan näin, vaan pikemminkin että – Israelilla ja seurakunnalla on eri alku, luonne, vastuu ja päämäärä.

Kun Israel ei ottanut Herraa Jeesusta vastaan Messiaanaan, Jumala pani tämän kansan syrjään tietyksi ajaksi. Sitten Hän loi jotain aivan uutta – seurakunnan. Kun Jumala on vienyt seurakuntaa koskevat suunnitelmansa loppuun maan päällä, Hän kääntyy jälleen Israelin kansan puoleen. Niinpä

voimme sanoa, että seurakunta on kuin sivujuoni Jumalan suuressa näytelmässä kestäen sen ajan, kun Hänen välinsä ovat poikki Israelin, Hänen muinaisen kansansa kanssa.

Voimme nähdä seurakunnan ja Israelin välisen eron parhaiten seuraavassa vastakkainasettelussa.

<i>Seurakunta</i>	<i>Israel</i>
1. Paavali puhuu seurakunnasta salaisuutena, jota ei menneiden sukupolvien aikana ole ihmisten lapsille tietäväksi tehty, niin kuin se nyt Hengessä on ilmoitettu Hänen pyhille apostoleilleen ja profetoilleen (Ef. 3:5). Hän sanoo, että tämä salaisuus oli kätkeytyneenä Jumalassa ikuisista ajoista asti (Ef. 3:9), ja että se on pidetty salaisuutena maailman alusta asti, mutta nyt se on ilmoitettu profetallisten kirjoitusten kautta (Room. 16: 25, 26). (Vrt. Kol. 1:25, 26).	1. Israelista ei koskaan puhuta salaisuutena. Yksikään viereisen palstan kuvauksista ei päde Israeliin.
2. Seurakunta sai alkunsa helluntaina, kun Pyhä Henki vuodatettiin (Ap.t. 2). Voimme tulla tähän johtopäätökseen seuraavien tosiasioiden perusteella: <ul style="list-style-type: none"> a. Seurakunta kuului vielä tulevaisuuteen Kristuksen ollessa maan päällä, koska Hän sanoi: ”Minä rakennan seurakuntani” (Huom.: alkutekstissä futuuri) (Matt. 16:18). b. Paavalin kirjoittaessa 1. Korinttolaiskirjettä seurakunta oli jo tuolloin perustettu. Hän sanoo uskovista, kuinka heidät on kaikki kastettu Hengessä Kristuksen ruumiiksi (1 Kor. 12:13). c. Tiedämme, että luvattu Pyhän Hengen kaste tapahtui helluntaina. Niinpä se oli seurakunnan syntymäpäivä. 	2. Israelin kansa sai alkunsa Aabrahamin kutumisesta (1 Moos. 12).
3. Kristus on seurakunnan pää.	3. Aabraham oli Israelin pää.
4. Seurakunnan jäsenyys perustuu hengelliseen uudestisyntymään.	4. Israelin kansan jäsenyys perustui luonnolliseen syntymään.
5. Seurakunta on Jumalan taivaallinen kansa. Seurakuntaa koskevat siunaukset ovat taivaallisissa. Kristityt ovat taivaan kansalaisia. Seurakunnan toivo on päästä Kristuksen luo taivaisiin.	5. Israel oli Jumalan valitsema maanpäällinen kansakunta. Israelia koskevat siunaukset olivat suurimmalta osin, tosin eivät pelkästään, maanpäällisiä siunauksia. Israelin kansalaisuus oli maanpäällinen. Israelin ensisijainen toivo oli Messiaan tuoma maanpäällinen valtakunta. (Tämä ei suinkaan tarkoita sitä, etteivät uskovat israelilaiset olisi päässeet taivaaseen kuoltuaan, tai ettei heillä olisi voinut olla taivaallista toivoa, vaan ainoastaan sitä, että heille Messiaan valtakunta oli ensisijaisesti maallinen – ei taivaallinen.
6. Seurakunnassa uskovat juutalaiset ja uskovat pakanat ovat yhtä Kristuksessa. Heistä tulee yhdessä perillisiä, Kristuksen ruumiin jäseniä, ja he ovat yhdessä osallisia lupauksesta Kristuksessa evankeliumin kautta. Kristuksessa juutalaisten ja pakanoiden välillä ollut erottava väliseinä on purettu ja heistä on tullut yksi (Ef. 2:13-17; 3:6).	6. Mikään viereisestä ei päde Israeliin. Israelilaisten mielestä pakanat ovat ”ilman Kristusta, vailla Israelin kansalaisoikeutta ja vieraat lupauksen liitoille, ilman toivoa ja Jumalaa maailmassa” (Ef. 2:12).
7. Seurakunnassa kaikki uskovat ovat pappeja – pyhiä ja kuninkaallisia pappeja. Siinä ominaisuudessaan heillä on aina pääsy Jumalan tykö uskon kautta (1 Piet. 2:1-9; Heb. 10:19-22).	7. Israelissa papit valittiin Leevin heimosta ja Aaronin suvusta. Ainoastaan ylimmäisellä papilla oli pääsy Jumalan tykö, ja hänelläkin vain yhtenä päivänä vuodessa (Heb. 7:5, 11; 9:7).
8. Seurakunta noudetaan taivaaseen ylöstempauksessa, ja se palaa Kristuksen kanssa hallitsemaan maata tuhatvuotisen valtakunnan aikana.	8. Lunastetut israelilaiset ovat Kristuksen maallisia alamaisia Hänen hallitessaan.

Voisimme luetella vielä monia muitakin kohtia, joissa seurakunta ja Israel eroavat toisistaan. Teologi Chafer luettelee 24 selvää erottavaa tekijää niiden välillä systemaattista teologiaa käsittelevässä teoksessaan. Mutta jo meidän luettelemissamme eroavaisuuksissa pitäisi olla tarpeeksi todistamaan, että seurakunnalla on ainutlaatuinen asema Jumalan suunnitelmissa ja aivoituksessa ja että sitä ei tule sekoittaa Israelin kanssa.

Jeesuksen puhe Öljymäellä (Matt. 23:37 – 25:46) kuuluu niihin raamatunkohtiin, joissa Israel ja seurakunta jatkuvasti sekoitetaan keskenään. Tässä kohdassa puhutaan Israelista – ei seurakunnasta. Siinä kuvataan oloja ennen ja aina Kristuksen loistokkaaseen paluuseen asti. Huomaa, mitä sanotaan luvun 24 jakeessa 16: ”*Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille*” – tämä kohta koskee selvästikin vain juutalaisia. Lisäksi jakeessa 20 luemme: ”*Mutta rukoilkaa, ettei teidän pakonne tapahtuisi ... sapattina*”. Sapattia ei koskaan annettu seurakunnalle – ainoastaan Israelille. Jakeessa 22 mainitut valitut tarkoittavat Jumalan valitsemia juutalaisia. Jakeessa 30 kuvattu Kristuksen paluu ei ole Hänen paluunsa ilmoissa noutamaan seurakuntaa, vaan Hänen paluunsa maan päälle Israelin kuninkaana.

Niinpä Raamattua lukiessasi sinun tulisi osata erottaa viitataan kohtia lukemassasi kohdassa Israeliin vai seurakuntaa. Jos lukemassasi kohdassa puhutaan Herran päivästä, voit olla varma, että siinä viitataan ensisijaisesti Israeliin. Toisaalta jos törmäät sellaisiin raamatunkohtiin, joissa viitataan Kristuksen päivään, voit olla varma, että siinä käsitellään seurakuntaa. Niinpä Ilmestyskirjan luvun 11 seitsemäs pasuuna koskee Israelia, sillä se kuuluu Herran päivään. Mutta 1. Korinttolaiskirjeen luvussa 15 jakeessa 52 esiintyvä viimeinen pasuuna koskee seurakuntaa, koska siinä kohtaa puhutaan ylöstempauksesta, ja ylöstempaus on puolestaan yhteydessä Kristuksen päivään.

Lopuksi meidän on vielä tarkasteltava kahta väitettä, joita useimmiten käytetään, kun yritetään todistaa, että seurakunta ja Israel eivät ole toisistaan erillisiä.

1. Apostolien tekojen luvussa 7, jakeessa 38 Israeliin viitataan sanoilla ”*seurakunnassa, erämaassa*”, mutta meidän on ymmärrettävä, että sana seurakunta tässä yhteydessä tarkoittaa yksinkertaisesti yhteen kokoontunutta ihmisjoukkoa. Samaa kreikan sanaa käytetään pakanoiden muodostamasta väenkokouksesta Efesossa (Ap.t. 19:32). Uuden testamentin seurakunnan tunnistaa siitä, että se on kiinteässä yhteydessä Isään Jumalaan ja Herraan Jeesukseen Kristukseen.
2. Galatalaiskirjeen luvussa 6, jakeessa 16 Paavali sanoo: ”*Ja kaikille, jotka tämän säännön mukaan vaeltavat, kaikille heille rauha ja laupeus, ja Jumalan Israelille!*” Ilmauksella Jumalan Israel on pyritty todistamaan, että kaikki aikamme uskovat muodostavat Jumalan Israelin. Me uskomme kuitenkin, että se on väärinkäsitys. Kun Paavali sanoo: ”*heille rauha*”, hän tarkoittaa kaikkia uskovia. Mutta sanoilla *Jumalan Israel* Paavali viittaa erityisesti juutalaissyntyisiin uskoviin, jotka vaeltavat uuden luomuksen säännön mukaan (jae 15) eivätkä enää lain alla.

William MacDonald